

GEГУŽĖ * 1999 * MAY

VOL 50/NR.5

EG L U T Ė

GEGUŽĖ / MAY / 1999 Vol. 50 / Nr. 5

TURINYS

- 1 ALYTĖS MALDA, V. V.
- 2 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 8 IŠ ISTORIJOS LOBYNO
- 13 KAS?, *Anzelmas Matutis*
- 14 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 15 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 17 VAKARAS, *Sigitas Geda*
- 18 MŪSŲ KŪRYBA
- 21 MOČIUTEI
- 22 TIKIU
- 24 AR ŽINAI?
- 26 KAIP BOBA VELNIUI ANT RAGŲ JOJO
- 30 GALVOSŪKIAI
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Viršelis: dail. Jūratės Leikaitės

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata - 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

Alytės malda

— Dievuli geras, globok mamytę,
duok jai sveikatos, – prašo Alytė.

— Duok, kad gyventų, niekad nesentų,
visad linksmutė, laiminga būtų.

Angelą sargą prisiųsk geriausią,
te ją globoja, kol aš užaugsiu.

O kai užaugsiu, aš ją globosiu –
niekad mylėti jos nenustosiu.

V. V.

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

BUROKŲ ŠVENTĖ

Danutė Augienė

Burokų šeima iš anksto planavo, kaip jie švęs Motinos dieną. Tėtė, mama ir keturi vaikai. Kiek galvų, tiek siūlymų. Visi sutarė, kad toji diena turi būti rami, be jokių blogų nuotykių. Visi turi būti sveiki, geri, paklusnūs. Broliukai pažadėjo nesipešti. Į jokiais valgyklas nutarė neiti.

— Namie visada jaukiau ir laisviau, – pasakė tėvas Burokas.

Mama tik nusišypsojo ir, lyg pritardama, palingavo galva. Visi žadėjo mamai padėti. Jonukas pasiūlė valgyti tik vieną kartą ir stovint virtuvėje, kad būtų mažiau indų plauti. Mat tą dieną buvo jo pareiga rūpintis indais. Lina, kuri buvo vyriausia, užprotestavo:

— Ne. Netinka valgyti virtuvėje kai yra šventė. Ir dar stovint! Kaip tik šią savaitę mokytoja aiškino, kad stalas jungia šeimą. Reikia valgyti kartu, melstis kartu, švęsti šeimos šventes kartu.

— Ar kiekvieną kartą, kai ką švėsime, turime ir valgyti? – bandė protestuoti Jonukas.

Valgis gali būti ir malda, – lyg Jonuko neišgirdusi, toliau dėstė Lina. — Pats Jėzus iškilmingai laužydavo duoną, lankėsi svečiuose.

— Žinau, žinau, net vyną gėrė, – neužsileido Jonas.

Tėvai klausėsi ir šypsojosi. Leido vaikams dalintis mintimis,

kurias mokykloje girdėjo.

Artėjo šventė. Ryta visi išeidavo iš namų ir po pietų grįždavo iš darbų. Burokas buvo gydytojas ir dirbo ligoninėje. Burokienė – braižytoja, vaikai – mokykloje, mažoji – darželyje. Pavasaris sužydėjo. Paukščiai pagyvėjo. Dienos, kad ir vėjuotos, buvo šviesios ir saulėtos. Tikriausiai tokia bus ir Motinos diena.

Visi Burokiukai – penkerių metų Krista, septynerių – Pauliukas, devynerių – Jonas ir trylikos – Lina, kiekvienas gamino, piešė, siuvo, karpė, tarp savęs šnibždėjosi, ruošė Mamai dovanas.

Vieną dieną jauniausia dukra Krista, lyg sau kalbėdama, pusbalsiai pasakė:

— Tai gerai būti mama!..

— Kodėl, dukrele?

— Na, kaip tu, Mamyte, ir nesupranti. Žiūrėk, – jau tik du langeliai ligi Motinos dienos. Vaikams tiek darbo... O mamoms juk niekas nerūpi.

Motina nieko neatsisakė. Ji tik paglostė mažylės galvutę.

Šeštadienį lietuviškoje mokykloje vyko kalbos, dainos, deklamavimas. Burokai gyveno užmiestyje. Į mokyklą vaikus paprastai nuveždavo tėvas. Šį kartą Burokienė tiesiog laukė tos valandos, nes kol visi sugrįš, planavo pasiruošti rytojui.

Ir štai prasidėjo nelauktų įvykių grandinė... Jiems visiems išvažiavus, paskambino iš ligoninės. Kvietė skubiai gydytoją atvykti. Nenumatyta operacija, o būdintis gydytojas susirgo. Mama išskubėjo parsivežti vaikų. Į mokyklą ten ir atgal – trys valandos kelio. Iš mokyklos grįžo vakarop. Mama išsiuntė vaikus į žaidimo aikštelę

prasivėdinti. Ten besikarstydamas Pauliukas krito ir persiskėlė lūpą. Kraujas bėgo ir bėgo. Reikėjo skubiai vežti į ligoninę, lūpą susiūti. Kol viską sutvarkė, atėjo vėlus vakaras. Grįžus namo, Burokienė rado Kristutę lovoje beverkiančią.

— Mamut, skauda gerklytę, galvą, viską...

Mergaitė tikrai buvo karšta, turėjo temperatūros.

— Pagulėsi, dukrele, praeis. Štai vaistukai. Išgerk...

Kai jau viskas namuose aprimo, pasigirdo triukšmas berniukų kambaryje.

— O tu, biaurybe!.. Kad tau uodega nukristų!.. Nagus tau reikia išraut...

— Na ir žodynas, – atsiduso mama ir nuėjo į vaikų kambarį.

— Mama, katinas Murkis išpešė iš mūsų papūgos Tūtū uodegos pačią gražiausią plunksną... Toks nedrausmingas...

— Žinokit, vaikai, kad visada būna pirmas kartas...

Katiną Murkį vaikai išmetė į rūšį. Ten jis naktį kniaukė ir trukdė miegoti. Jis buvo įpratęs lepinėtis prieškambarėje ant minkštos pagalvės. Jonukas nutarė katinui nunešti pieno. Nuėjo į virtuvę, užsižiebė visas lempas, kad būtų drąsiau. Šaldytuve rado nepilną butelį

pieno. Butelis išslydo iš mažos Jonuko rankos ir krito ant grindų su baisiausiu triukšmu. Nesudužo, bet pienas išsitaškė po visą virtuvę. Mama, išgąsdinta neįprasto triukšmo, tekina atbėgo virtuvėn.

— Mamute, nepyk! Man buvo gaila Murkio. Be to, galvojau, gal jis palaks ir nutils kniaukęs...

Mama nepyko. Sūnus, kaip mokėdamas, šlapiu skuduru šluostė virtuvės duris.

— Eik, sūnau, pas Murkį. Aš čia sutvarkysiu. Ir sutvarkė. Buvo jau po vidurnakčio.

Sekmadienio rytą Lina anksti išslinko iš namų į kiemą, nuskinti pirmuosius žiedus. Ir ką gi – nei vieno tulpės žiedo! Kas nors, eidamas pro darželį, jomis susižavėjo. Kam nors jos buvo reikalingos... Kam nors, kuris negerbia svetimo turto... Linai buvo labai graudu.

Tėtė dar nebuvo grįžęs iš ligoninės. Pauliukas žinojo, kad sekmadieniais tėtė mamai nuneša į lovą kavos. Pauliukas nutarė tėtę užvaduoti. Lina jau buvo išvirusi vandenį. Su sesutės pagalba

Pauliukas kavą sumaišė su pienu ir cukrumi.

— Štai ir aš kaip tėtė.. – galvą užrietęs, nešdamas pilną kavos puoduką, galvojo Pauliukas. Ir... Jo koja užkliuvo už kilimo krašto ir nešėjas išsitiesė ant žemės. Pauliukas greitai pakilo ir išsigandęs žiūrėjo į mamą. O toji šypsojosi ir, bučiuodama vaiką, pasakė:

— Koks tu geras, sūnau. Tu būsi rūpestingas vyras.

— Bet tau dabar bus tiek darbo... Ir dar tavo šventėj...

— Tai niekis, Pauliau. Juk visiems iš ryto gerai prasimankštinti.

Jau buvo laikas ir į bažnyčią. Namuose turėjo likti Krista ir dar vienas iš vaikų. Kiti du ir mama išskubėjo į kiemą. Važiuos automobiliu, nes bažnyčia už dviejų mylių.

Ir vėl... Vakar mama, grįžusi iš mokyklos, užtrenkė mašinos viduje raktus. Gerai, kad jų kaimynas kaip tik tuo metu išėjo iš savų namų. Jis mokėjo su vielos pagalba atidaryti automobilio duris. Visi laiku spėjo į bažnyčią. Burokienei buvo sunku savo mintis suvaldyti. Jos skrido prie dviejų paliktų namie, prie vyro, kuris nežinia kada iš ligoninės sugriš. Nerimo ji ir dėlto, kad nebuvo laiko nė pagalvoti apie padoresnius pietus šeimai. Jos akys nukripo į Dievo Motinos paveikslą. Nė nepajuto, kaip beveik pusbalsiai pasklausė:

— Marija, ar ir Tavo gyvenimas, kai Jėzų auginai, buvo pilnas staigmenų, toks įtemptas???

Išėję iš bažnyčios, susitiko tėtę. Jis laikė rankoje gėlių puokštę. Aišku – mamai. O namie, visų nustebimui, rado močiutę.

— Močiute, mums tavęs labai reikia, – prašneko Lina.

— Tu padėsi mums suruošti Motinos dienos puotą, – pertraukė ją Pauliukas.

— Mums čia vakar ir šiandien labai nesisekė, – prisidėjo Jonukas.

Kai visi nuėjo į valgomąjį, stalas jau buvo padengtas ir valgių netrūko. Močiutė atvežė skanių lauktuvių ir spėjo viską išdėlioti. Ir Elytės karštis buvo kritęs, Pauliuko lūpa nebuvo sutinus, papūgėlė linksmi šokinėjo ir čiauškėjo.

Susėdę už stalo, visi susiėmė už rankų. Visi šypsojosi. Mamai kažkodėl drėko akys...

— Šiandien Mamos ir Močiutės diena. Už jas pasimelskim, – rimtas ir susikaupęs pasakė tėtė.

Sieninio laikrodžio durelės atsidarė ir išlindusi iš jų gegutė linksmi užkukavo: „Ku kū, kukū kukū“.

IŠ ISTORIJS LOBYNO

Kaunas

Romas Sadauskas

Kaunas toks įdomus miestas, kad jį aplankyti verta net ir suaugusiems, o ką jau kalbėti apie vaikus. Vaikams juk viskas šimtą kartų įdomiau. Ši taisyklė galioja ir Kaune. Sakykim, niekur kitur Lietuvoje neišvysite tikros žirafos arba dramblio, tik Kauno zoologijos sode. Taip pat tik Kaune esama, pavyzdžiui, šikšnosparnių draustinio. Beje, jis įsteigtas vieno moksleivio, dabar jau užaugusio, rūpesčiu. Jis ieškodamas nuotykių caro laikais statyto forto prieblاندose, užtiko palubėje žemyn galva kabančių daugybių daugybę šių šikšnosparnių...

Taigi, kai nuvyksite su tėveliais Kaunan, nesitenkinkite vien Laisvės alėjos linksmybėm. Žmogui būtina kartais ir paliūdėti, ir ašarą nusišluostyti arba tiesiog susikaupus pagalvoti apie tai, kas kada nors buvo ar gali atsitikti ateityje. Galvą guldau, kad dailioji Laisvės alėja dažnam iš jūsų nusibos valgant ketvirtą porciją ledų, ir kurtu lažybų, jog toli gražu ne kiekvienas nuolat Kaune gyvenantis mūsų skaitytojas parodys artimiausią kelią į tą šikšnosparnių karalystę. Ką čia šikšnosparniai, kai savo kailiu patyriu, – ne visi Kauno vaikai netgi senąją savo miesto pilį bežiną. Užtatai, pats suradęs, dabar ir kitiems galiu parodyti bei šį tą papasakoti.

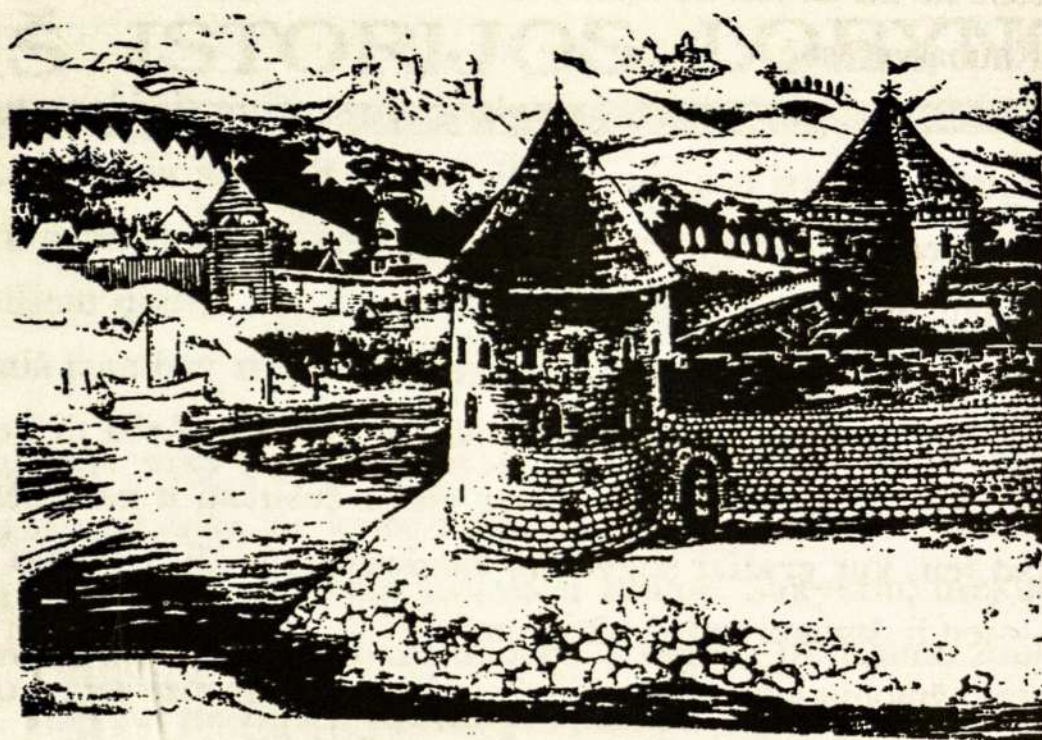
Ilgas tai būtų pasakojimas, visos knygos jam užrašyti neužtektų, nes Kauno pilis yra bene seniausia iš visų mūsų protėvių statytų pilių.

Daug senesnė ne tik už Kauno marias arba Laisvės alėją, – net už patį dabartinį Kauną vyresnė.

Žmonėms kurtis, gyvenvietai statyti ir tvirtovei rėsti, idant nuo priešų apsigintų, čia tarsi pati gamta tyčia sukūrė tinkamą vietą. Tokią tinkamą, kad geresnės nėra ko norėti. Nes ties šia vieta susitinka dvi pačios didžiausios krašto upės – Nemunas ir Neris. Ir taip meiliai susitikusios apsikabina, kad negali atsigėrėti. Taip ir vadinasi šitas daiktas nuo senų senovės – Nemuno ir Neries santaka. Arba tiesiog Santaka. O mūsų senoliai mokėjo tokias vietas susirasti ir pastebėti. Žinojo, kad ten, kur gražiai sugyvena vandenys, medžiai, kalnai ir kalneliai, – ten ir žmogui turėtų būti gera.

Nuolatinio žmonių gyvenimo pėdsakai Nemuno ir Neries santakoje atsekami iš IV ar V šios eros amžiaus. Matyt, čia įsikūrusių gyventojų dienos nebuvo ramios, nes jau apie I tūkstantmečio vidurį imta statyti gynybinius įtvirtinimus. Nuo ko gintasi, dievai žino, bet argi trūko kada mūsų protėviams priešų? Net artimos gentys vis ko nors nepasidalydavo ir vienos kitas puldinėdavo.

Kada atsirado Kaunas, galima tik spėlioti. Manoma, jog tai visais atžvilgiais seniausias Lietuvos miestas. 1140 metais jo vardą jau minėjo arabų geografas bei keliautojas Idrisis. O Kauno pilis – jau mūrinė! – pirmąsyk užrašyta 1316 metais. Istorikų tebemanoma, jog daugiau mūro pilių tuolaik lietuviai dar nebuvo pastatę, nors Vilniuje, ties Gedimino kalnu, tęsiami tyrinėjimai daug ką gali paneigti. Bet šiaip bus ar taip, o anų tolimų laikų kauniškė pilis buvo gerai sumūryta, su dvigubomis sienomis. Tarp Nemuno ir Neries nuo miesto pusės ją saugojo tyčia iškastas gilus griovys.

Vis dėlto tokia stipri tvirtovė ne visada atsilaikydavo banga po bangos iš vakarų plūstant kryžiuočių kariuomenei. 1396 metais kryžiuočiai Kauno pilį labai apnaikino, net ir medines vidaus pertvaras sudegino. To barbariško žygio metraštininkas Vygandas Marburgietis nepagailėjo liežuvio šiam kryžievių antpuoliui pavaizduoti. Anot metraštininko, šiame žygyje prieš Kauną dalyvavo kone visa Europos riterija. Atmušinėdami puolimus, vis užtaisydami pilies sienose tolydžio pramušamas angas, Kauno gynėjai beveik ištisą mėnesį nepasidavė. Bet argi atsilaikysi prieš tokią didelę iki dantų ginkluotų priešų persvarą, juoba užpuolėjams pavyko tvirtovės viduje sukelti gaisrą. Visi gynėjai žuvo arba su ginklu rankose, arba liepsnose, tik trisdešimt žmonių pateko į nelaisvę, – sykiu su didžiojo Lietuvos kunigaikščio Kęstučio sūnumi Vaidotu.

Kartais pralaimėjimas būna garbingesnis už pergalę, ir tai pasakytina apie 1362 metų Kauno pilies gynybą. Tiesiog nežinia, kodėl

šis istorinis žygdarbis nei liaudies kūryboje, nei knygoje, nei kine nesulaukė deramo atgarsio kaip legendinė Margirio istorija. Bet juk apdainuoti protėvių žygdarbius niekada ne vėlu: gal jūs tai padarysite?

Nelengva buvo po tos kruvinos kryžiuočių puotos pilį atstatyti bei suniokotoje vietoje atkurti gyvenimą. Istoriniai dokumentai liudija, jog padaryta tai buvo nepaprastai greitai ir gerai. 1376 metais Kauno pilis pasitiko priešus dar stipresnė, su keturiais bokštais, trijų metrų storumo sienomis, į kurias riteriai atsikando dantis. Jie norėjo žūtibūt įsitvirtinti Nemuno ir Neries santakoje. Tada, suprantama, būtų atsivėręs neginamas kelias puldinėti kitas panemunės pilis iki pat aukštupių. Ir kelią į Vilnių Kauno tvirtovė pastodavo, tad Nemunu nuplaukė baisiai daug šios pilies gynėjų kraujo. Kada ir kiek kartų kryžiuočiai Kauną siaubė, liudija pilies taisymo bei atstatymo metai: 1384, 1385, 1391, 1394, 1398, 1400 ir t.t. Taigi gyventa nuo puolimo iki puolimo, nuo mūšio iki mūšio, tačiau užkariauti Kauno kryžiuočiai nepajėgė!

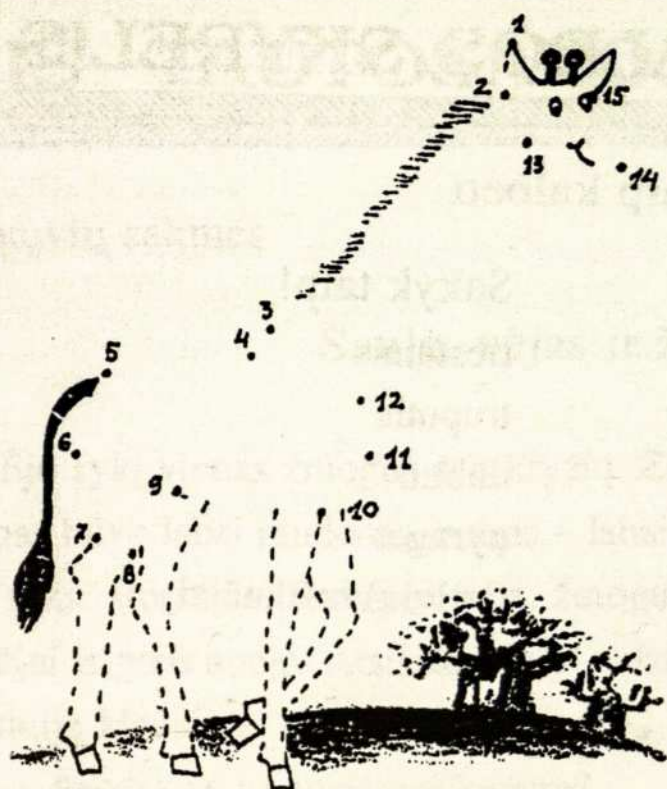
Po Žalgirio mūšio Kauno santakos tvirtovė, kaip ir kitos panemunės pilys, neteko gynybinės reikšmės. Bene šešioliktajame amžiuje ji dar sykį perstatyta, pritaikyta gintis nuo paraku užtaisomų pabūklų. Tuokart čia gyveno kunigaikščio vietininkas su įgula bei palyda. Vėliau, berods aštuonioliktajam šimtmetyje, Kauno pilyje įrengiamas kalėjimas su gūdžiomis storų sienų kameromis ir giliais bei tamsiais rūšiais.

Archeologų kastuvai Nemuno ir Neries santakoje pasiekė bene pirmosios čia sukrautos mūrinės pilies akmenis. Tyrinėta ne kartą, o 1954-1961 metais Kauno pilis buvo užkonservuota. Bokšte ir kitose tinkamose patalpose įrengta archeologinių radinių ir pilies istorijos ekspozicija. Teisybę sakant, būtent nuo čia derėtų pradėti kiekvieną rimtą ekskursiją po Kauną pirmiausia pagerbiant šio garbingo miesto

pirmuosius kūrėjus ir nulenkiant galvas jo gynėjų narsai. Neris ir Nemuno bangos buvo tų nežinomų kareivių kapai, virš kurių dabar krykštauja upinės žuvėdros, ūkauja prekiniai laivai ir mėlynuoja giedras laisvos, nepriklausomos mūsų tėvynės dangus.

Teisingai sakoma, kad Nemunas yra visų mūsų krašto upių tėvas, o Neris jų motulė. Iš tiesų į Nemuną ir Nerį suteka kone visos mažesnės Lietuvos upės ir upeliai sunešdami dar ir savo intakų turtą iš ežerų, pelkių, požeminių šaltinių. Susiliejusios draugėn dvi didžiosios upės nuo Kauno iki pat Kuršmarių plaukia laisvai vis platėdamos, čia iš vienos, ten iš kitos pusės vis pamaitinamos vidurio Lietuvos bei žemaitiškų versmių. Artyn į vakarus, iš kur ištisus šimtmečius plūdo kryžiuoti riteriai vorai, piliakalnių daugėja. Ties kiekvienu iš jų sustojus ir kiekvieną nors kiek prakalbinus, mūsų kelionė taip užsitęstų, kad net mūsų skaitytojai spėtų žvilgsniu jas palydėti plaukiant pro šalį. Kam tai įdomu, tas pats paieškos progų į tuos kalnus užkopti. Be to, ir istorijos tų piliaviečių panašios, netgi legendos apie jas iš dalies kartojasi.

O išskleisdami šios kelionės bures ir atsisveikindami su Kauno, palinkėkime šiam labai lietuviškam miestui, prireikus net ir žiląją Lietuvos sostinę užvadavusiam, – palinkėkime jam tokios pat šaunios ateities, kokią jis sukaupė praeitį. Aišku, lai ateityje nesilieja tiek ašarų ir kraujo, tegu būsimosios Kauno pilys bus statomos ne nuo priešų gintis, o gražiai ir turtingai svečiams sutikti. Nuo tolstančios laivės denio nusilenkime Kauno bažnyčių bokštams, garbių senovės vyrų paminklams, pamojuokime Žaliakalnio ažuolams. Na, o Kaunas mums atsakys tuo pačiu: ilgai ausyse skambės Istorijos muziejaus varpai, o per kokį nors sapną iš niekur nieko ūmai sutrimituos zoologijos sodo drambliukas.

Kas?

Ji nuo medžio
Baobabo
Lapą po lapelio
Skabo.
Daug vaikučių
Neišmano,
Kam jai reikia
Kaklo – krano?

Anzelmas Matutis

Sujunk taškus ir pamatysi, kas mėgsta baobabo lapus. Pasakyk, kaip vadinasi šis gyvūnas.

Vaikai, vaikai vanagai,
Šokit, grokit kaip žiogai.
Tam, kas šokti nemokės,
Varnas gaudyti reikės.
Tau.

LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

Kaip kalbėti

Nesakyk!

baranka

biškis, biskis

bliūdas

bulka

čipsai

guzikas

Sakyk taip!

riestainis

truputis

dubuo

pyragas

(bulvių) traškučiai

saga

* * * * *

Netyčia išsibarstė skiemenys. Surink juos ir sudėk sakinius.

Apie rudeni

DE RU NI ME NU DŽIAI ME LA TA PUS

Apie katiną

LA RAI KA NYS BAL PIE TĄ NĄ

* * * * *

SUJUNK

Birutė Nevulytė

sąsiuvinis

pieva

namas

knyga

bažnyčia

stadionas

Joje meldžiamasi.

Čia sportuojama.

Ji skaitoma.

Jame gyvenama.

Jame rašoma.

Čia auga žolė.

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

Lietuvių sakmės

Saulė, vėjas ir žiema

Ėjo sykį vienas žmogus pro kryžių. Žiūri – po juo sėdi trys vyrai: vienas buvo labai raudonas, antras – labai baltas, o trečias – nei šioks, nei toks, storlūpis. Pamatęs juos, žmogus nusigando, pakėlė kepurę kryžiui ir greit nuėjo. Atsisukęs žiūri – kad jį atsiveja tie trys žmonės. Prisiviję klausia:

— Prieš kurį tu nusiėmei kepurę?

Žmogus labai bijojo ten buvusio storlūpio, todėl sako:

— Tam storlūpiui.

Raudonasis jam sako:

— Žinok, žmogau, kai ateis vasara, aš tave sudeginsiu – aš esu saulė!

Storlūpis sako:

— Nebijok, žmogau, aš esu vėjas: papūsiu šiltu vėju – ir tu nebijosi to karščio.

Tada jam sako tas baltasis žmogus:

— Ir aš jam atkeršysiu. Aš esu žiema, aš tave sušaldysiu!

— Nebijok, – sako jam tas storlūpis, – aš pradėsiu pūsti šiltu vėju – tai ir sniegas pradės tirpti. Džiaukis, žmogau, kad pataikei kam kepurę pakelti, – dar pasakė ir nuėjo vėl sau.

O žmogus smagus nuėjo savo keliu.

Užteks ir vieno

Kartą mūsų kaimynas važiavo iš Kuršėnų ir vežė tuščias alaus statines. Jau temo, o jam dar reikėjo pervaziuoti didelis miškas. Bevažiuojant mišku, iš kažkur atsirado pasipuošęs ponaitis ir prašė pavėžinti. Jis sutiko. Kai tik ponaitis įlipo į vežimą, žmogus suragino arklius, bet arkliai nė iš vietos, nepatraukia vežimo. Supykęs žmogus sukirto arkliams botagu ir sušuko:

— Galgi šimts velnių čia yra!

Ponaitis, sėdėjęs vežime, susijuokė ir atsakė:

— Užteks ir vieno.

Sulig tais žodžiais arkliai pradėjo vežti vežimą. Žmogus, žvilgtelėjęs į ponaitį, iš išgąščio nusmuko nuo sėdynės, pamatęs, kad iš ponaičio skrybėlės kyšo ragiukai, o vietoj batų – arklio kanopos.

Išvažiuojant iš miško, ponaitis padėkojo žmogui ir papylė sauja auksinių ant statinės, o pats pranyko. Žmogus tikrai matė, bet išsigandęs negalėjo ištiesti rankų. Parvažiavęs namo, ant statinės rado tik skiedrų krūvelę.

DŽIUGAS

Liudvikas Adomas Jucevičius

Už pusmylio nuo kelio, einančio iš Telšių į Alsėdžius, keleivio akis patraukia aukštas kalnas, žmogaus rankos supiltas... Tų apylinkių liaudis šį piltinį kalną vadina Džiugo kalnu, o tasai buvęs kažkoks žemaičių riteris, kuris dar gyvas būdamas savo rankomis supylęs tą piliakalnį ir paskyręs jį sau už kapą. Džiugo kūnas ilgą laiką buvęs (taip žmonių padavimas sako) saugomas velnių, su kuriais kitados gyvenęs didelėje draugystėje. Su jų būtent pagalba Džiugas pridaręs narsumo stebuklų; pats vienas aibes kryžiuočių savo geležine kuoka išmušęs, šimtamečius ąžuolus laužęs it nendres ir dangų remiančius kalnus vertęs. Tai jis iškasęs Telšių ežerą ir prie jo pačias pirmąsias sodybas įkūręs...

VAKARAS

Sigitas Geda

Katinui ant stalo

Aušta vakarienė.

*Sėdi tėvas Pranas,
Motina – Pranienė.*

*Vaikas jų – Praniukas,
Dukrelė – Pranytė.*

*Katinas – Rainiukas,
Katė – Rainakytė!*

MŪSŲ KŪRYBA

SHENANDOAH

Sniegas tirpsta ir aš su šuniu vėl lipu į kalną, kuris stūkso virš mūsų trobos. Čia mano pirma žiema, gyvenant West Virginia. Matau olą – seną anglių kasyklą. Dar ten, turbūt, yra likę anglių. Bet nelysiu. Su anglimis gal ten snaudžia meškos ar gyvatės. Nusileisdamas žemyn, vėl praeinu pro anglių kasyklą ir galvoju apie mano Tėtuko dėdes. Jie pavadintų tą olą „mainais“.

Mano Tėtuko dėdės atplaukė į Ameriką 1905 metais. Jie paliko Lietuvą, nes nenorėjo eiti į rusų kariuomenę, į karą prieš Japoniją. Pradžioje dirbo „mainuose“. Vėliau jie pradėjo dirbti „kriaučiais“. Gyveno Shenandoah, Mahanoy City ir Scanton. Shenandoah jie rado didelę lietuvių koloniją. Tuo laiku Shenandoah kai kas vadino „Amerikos Vilnius“ ir Lietuvių sostine Amerikoje.

Shenandoah buvo ir yra svarbi vieta Amerikos lietuviams. Pirma lietuviška parapija Amerikoje buvo Shenandoah. Lietuviška bažnyčia tapo centru įvairios veiklos. Parapijiečiai dalyvavo unijos organizavime. Su mišių rinkliava rėmė streiką. Jie suorganizavo orkestrą. Daug lietuviškų laikraščių buvo leisti Shenandoah. Kartą daugiau negu 75,000 lietuvių gyveno aplink Shenandoah.

Lietuvių istorija Shenandoah prasidėjo daugiau negu prieš šimtą metų. Kai traukiniai buvo pastatyti, daug lietuvių pradėjo dirbti

„mainuose“. 1872 metais pirma lietuviška bažnyčia Amerikoje buvo pastatyta Shenandoah. Po penkių metų lenkai nusavino Šv. Kazimiero bažnyčią. Lenkai sustabdė parapijoje lietuvių kalbos klases. Lietuviai norėjo laikyti lietuviškas mišias Šv. Kazimiero bažnyčioje ir pasikvietė kunigą iš Lietuvos. Lenkai pasakė: „Jūsų svečias gali anglis kasti, o ne mišias skaityti“. Lietuviai surinko pinigus naujos bažnyčios statybai – Šv. Jurgio bažnyčiai. Per tą laiką netoli Mahanoy City lietuviai pasistatė savo bažnyčią. Mahanoy City lietuviai taip pat turėjo problemų su lenkais. Kartą buvo iškviesta policija, nes lenkai neleido lietuviams išeiti iš bažnyčios.

Pensilvanijoje veikė įstatymas, draudžiantis kunigams tvarkyti bažnyčios pinigus. Parapijos „Trustee Board“ rinko ir valdė pinigus. Dėl šio įstatymo daug katalikų bažnyčių turėjo problemų. Problemų turėjo ir Šv. Jurgio bažnyčia. Parapijiečiai ginčijosi su kunigais dėl lėšų tvarkymo. Parapijiečiai net buvo užrakinę bažnyčią kunigo neįsileido. Įsimaišė policija ir, galų gale, vyskupas. Vienu metu „Trustee Board“ pavertė parapijinę mokyklą cigarų parduotuve ir bilijardų sale, o iš tikinčiųjų reikalavo įėjimo mokesčio.

Šitie ginčai tęsėsi iki 1929 metų. Tuomet parapijiečiai neleido kunigui Karaliui pradėti susirinkimą malda. Jų vadas sakė, kad nereikalinga, nes jis jau trejus metus nėjo prie sakramentų ir nieko blogo jam nenutiko.

Kunigas Karalius ėjo į teismą, nes parapijiečiai vėl pradėjo užrakinti bažnyčios pastatus ir jo neįsileisti. Reikalas baigėsi kai Pensilvanijos valdžia, kardinolo paprašyta pakeisti įstatymą pakeitė

ir kunigai, o ne parapijiečiai valdė pinigų.

Prieš keletą metų mūsų šeima aplankė Shenandoah ir Mahanoy City. Pasikalbėjome su lietuviais, kurie dirbo Šv. Jurgio parapijoje. Jie pasakė, kad yra daug lietuvių kilmės žmonių, bet jie jau nebekalba lietuviškai. Shenandoah dar švenčia Vasario 16-ją, būna minėjimai ir įvairūs festivaliai. Tuo metu nebuvo lietuvių festivalio, bet matėme slavų festivalį. Dalyvavo daug žmonių ir mes valgėme bulvinius blynus ir slaviškus valgius.

West Virginijoje nėra lietuvių. Gyvena italai ir slavai, kurie į čia (kaip ir lietuviai į Pensylvaniją) atkeliavo dirbti kasyklose. Shenandoah ir Mahonoy City atrodo daug kitaip negu Reedsville ir Masontown netoli mūsų West Virginijoje. Šiuose miesteliuose yra maži namukai, be kiemu, suspausti, arti vienas kito. Parduotuvės tarp gyvenamų namų. Šie namukai pastatyti kompanijos (kasyklų savininkų) ir ten apgyvendino darbininkus. Mūsų mieste visai kitaip: namai toliau vienas nuo kito, su kiemais ir daržais.

Shenandoah anglių kasyklos jau uždarytos. Gyventojų mažėja, nes nėra darbų. Kai mano Tėtukas atplaukė į Ameriką, jo dėdė ir dėdės vaikai bei vaikaičiai jau seniai buvo palikę Shenandoah. Dabar Amerikos lietuvių centras yra nebe Shenandoah, bet Čikaga. Kai mano Tėtukas atvažiavo į West Virginia, dėdės jau buvo mirę, o jų vaikai išsisklaidę po kitas valstijas.

Jonas Bird, 15 m.

Rašinys pereitais metais laimėjęs LB Švietimo tarybos skelbto rašinių konkurso I-ją vietą.

MOČIUTEI

Brangioji, tu mano močiute!

Mane taip mylėjai karštai.

Ta meile širdis mano dega:

ji degs, ji liepsnos amžinai.

Kiek skausmo, kiek ašarų savo

Išliejai liuliuojant mane.

Norėjai, kad žmogumi būčiau,

Mylėčiau, brangioji, tave.

Tave nuo manęs netikėtai

Atskyrė šaltieji kapai.

Bet tavąjį vaizdą taip brangų

Vis primena saldūs sapnai.

Tave, o močiute brangioji,

Manoji širdis vis minės.

Ir dainos iš mano krūtinės

Kol gyvas tau tyliai skambės.

TIKIU

MŪSŲ GYVENIMO KLYSTKELIUOSE

Juozas Prunskis

Kartą Jungtinėse Amerikos Valstijose, kai dar šis kraštas nebuvo pasiekęs tokios nuostabios pažangos, kai čia dar daug kur buvo neapgyventos dykumos, keliavo kunigas. Buvo audringa naktis ir jis ne tik kelią pametė, bet net nebesuvokė nė kuria kryptimi eiti. Taip jis, audros plakamas ir žinodamas, kad niekur arti nerasiąs jokio trobesio, sustojo.

Šią sunkią valandą jam atėjo mintis melstis Marijai. Tai buvo jam lyg vienintelė viltis. Pasimeldė.

Praslinko kiek laiko ir jis nustebo išvydęs žiburėlį. Įtempęs visas jėgas ėjo ta kryptimi ir maždaug po valandos pasiekė namą. Pasibeldė. Duris atidarė šeimininkė. Apšilęs jis ėmė jai pasakoti apie savo buvusią klaikią padėtį ir savo maldą. Tai išgirdusi šeimininkė atsiliepė:

— Kunige, čia tikrai bus pagelbėjusi Marija. Tik klausykite: vidurnaktyje iš miego prikėlė mane vaikas, šaukdamas: „Mama, uždek šviesą! Gražioji moteris sako, kad tu turi šviesą uždegti“. Aš maniau, kad vaikas ką susapnavo ir stengiausi jį nuraminti. Tačiau netrukus vaikas ir vėl pradėjo šaukti: „Uždekite šviesą!“ Stengiausi vėl jį perkalbėti – jis juk sapnuoja. Tačiau kai jis ir trečią kartą pradėjo to paties prašyti ir šaukti, tada, kad jis nurimtų, šviesą uždegiau. Tai ir

buvo ta šviesa, kurią jūs, kunige, pamatėte ir kuri jus išgelbėjo.

Šis spaudoje aprašytas atsitikimas gražus ir prasmingas. Jis drauge ir simboliškas. Dažnai gyvenimo kelionėje mes patenkame į audringą naktį. Kitą kartą rodos, kad nei vilties, nei išeities nebėra. Tokiu atveju neužmirškime dar vienos mūsų gelbėtojos – Marijos, kuri yra mus mylinti motina. Jos meilė karšta kaip ir mūsų motinų, o galybė didesnė, nes ji yra ir paties Dievo Motina.

* * *

Gyvenime gausu panašių nuostabių įvykių. Čia galime prisiminti 1906 metais buvusį Vezuvijaus išsiveržimą. Deganti lava tingiai, bet viską naikindama, nesulaikomai veržėsi pirmyn. Jau buvo beužliejanti kaimą Torre Annunziata. Jau pasiekė pirmutinius šio kaimo namus. Didžiai susirūpinęs kaimo klebonas paėmė iš bažnytelės Marijos statulą ir su ja rankose išėjo prieš lavos srovę. Pastatęs statulą ant žemės taip meldėsi:

— Išklausyki, mūsų brangioji Motina, pagelbėk ir sau, ir mums. Nukreipk nuo čia sunaikinimą. Kitaip sudegs ir tavo atvaizdas, ir mūsų kaimas.

Ir lyg antgamtinės rankos sulaikyta, lavos upė sustojo ties Marijos statulos kojomis, pasuko į šalį, jūros link.

Tokia naikinanti, griauianti lava gali gyvenime pasukti į kiekvieno žmogaus sielos brangiąsias, jei taip galima pasakyti, sodybas. Ir čia mūsų prieglauda pasilieka Marija, kuri, pati būdama žemės dukra, supranta žmogiškąsias silpnybes ir kuri, pati būdama Dangaus Karaliene, turi galios mums padėti.

AR ŽINAI?

Motinos diena gavo pradžią šiame Amerikos žemyne. Pirmoji tokia diena buvo suruošta Philadelphijoje 1908 m. amerikietės A. Jarvis dėka. Ji sulaukė didelio pritarimo ir susidomėjimo.

1913 m. JAV Kongresas patvirtino Motinos dieną visame krašte, paskiriant šiai šventei gegužės mėnesio antrąjį sekmadienį.

Lietuvoje ši šventė buvo įvesta 1929 m. Jai parinktas gegužės mėnesio pirmas sekmadienis. Ši šventė greitai prigijo. Kasmet buvo rengiami Motinų pagerbimai mokyklose, šventėse ir organizacijų salėse.

Į viešumą buvo iškelta Lietuvos Motinos reikšmė, sustiprinta ji moraliai ir užgrūdinta ateities kovoms dėl lietuvių tautinės sąmonės išlaikymo.

Tavo dėka, Lietuve Motin, mes turėjome Romą Kalantą, kuris mėgino pabudinti nuskurdusią pasaulio sąžinę, primindamas saviesiems, kad jokia auka Tėvynai nėra per didelė.

Tavo dėka, Motin, turėjome kunigus Tomkevičius, Svarinskus, seses Sadūnaite ir visą eilę kitų.

Šiandiena visų lietuvių žvilgsnis krypta į JAUNOSIOS KARTOS MAMUTES.

Prašysim Aukščiausiąjį, kad šios mūsų kartos lietuvių MOTINOS pasistengtų įkvėpti savo vaikučiams nors dalelytę to, ką sugebėjo atlikti mūsų mažamokslė, žilagalvė motulė.

Alė Paškevičienė

Jei kada išsiruošite į kelionę po Lietuvą, nepamirškite aplankyti Medininkų pilies griuvėsių. Kazimiero Jogailaičio laikais ten augo jo vaikai, karališkoji šeimyna: Jonas Albertas, Žygimantas, Aleksandras ir Kazimieras, kuri vėliau pripažino šventuoju, Lietuvos globėju. Jie nelankė mokyklos, tačiau turėjo nuostabų mokytoją – Janą Dlugošą, garsųjį istoriką. Svečiai, aplankę šeimą, pabrėždavo ypatingą karaliūnų išsilavinimą.

Žygimantas, vėliau pavadintas Senuoju, vaikystėje mėgęs skinti gėles ir jomis dabintis. Ir senatvėje mėgęs rožių vainikus.

Tos sulaukėjusios pievos aplink Medininkus... Jos tebesaugo karališkas paslaptis!

Jei paklausinėtume senų žmonių Medininkų apylinkėse, gal jie ir prisimintų savo krašto legendą. Apie tai, kaip Medininkų pilis buvo statoma. O statė ją, pasak legendos, milžinai. Tos pačios genties milžinai tuo pat metu statė ir Krėvos pilį (dabar jos griuvėsiai Baltarusijos teritorijoje). Atstumas tarp pilių – keturios mylios (mylia – daugiau nei septyni kilometrai). Kai Medininkuose pasigesdavę plaktuko, šūkteldavę Krėvos pusėn, kad mesteltų. Ir atmesdavę...

Išbrauk kas antrą raidę ir perskaityk žodį:

SJKZAKMJBOUTEIBS

Birutė Zimnickaitė

Violetos Andzelytės pieš.

Kaip boba velniui ant ragų jojo

Vieną ankstyvą pavasarį ėjo boba į miestelį. Reikėjo eiti per upelį. Žiūri boba – nei tilto, nei liepto. O būtinai reikia eiti. Bristi? Ir gilu, ir šalta. Susirūpino ji ir sumurmėjo: „Tik velnias galėtų pernešti!“ Ūmai strykt velnias prieš ją ir jau stovi.

— Sėsk man ant ragų, pernešiu.

Boba atsisėdo velniui ant ragų, ir jis pernešė per upelį. Bet boba patiko ten sėdėti ir nelipa žemėn. Velnias sako:

— Lipk žemėn, gana, jau pernešiau.

Bet boba nė krust. Velnias pakilo, ėmė lakstyti ir vartytis miško viršūnėmis – boba nekrinta. Lakstė velnias su boba ant ragų po kalnus, brūzgynus ir liūnus, negali ja nusikratyti. Žiūri pamiške važiuoja puodžius su puodais turgun. Velnias tuojau prie puodžiaus ir prašo:

— Žmogau, būk toks geras ir padėk man šita boba nusikratyti, aš vienas nepajėgiu.

— O ką duosi man už tai? – klausia puodžius.

— Aš čia nieko neturiu su savim, tačiau tau gerai atsilyginsiu, – atsakė velnias.— Tik nukrėsk šitą bobą nuo manęs.

Puodžius šmaukšt, šmaukšt bobai per kumpius, boba strykt kaip karštu vandeniu perpilta ir pasileido tekina bėgti. Velnias lengviau atsiduso ir sako:

— Dabar klausyk, gerasis žmogau. Aš einu ir apsėsiu jūsų karalaitę ir ją visaip varginsiu. Nepadės jokie gydytojai, vaistai,

burtininkų burtai, kunigų maldos, tik tu vienas. Nueisi į karaliaus dvarą kaip gydytojas ir išgydysi karalaitę. Gydysi ją kaip šitą bobą: gerai sudroždamas botagu. Tai ir bus visas gydymas. Karalius pasiūlys už tai aukso. Čia bus tau mano atlyginimas.

Velnias apsėdo karalaitę ir ėmė varginti. Karalaitė dūko, širdo ir pliauškę bjaurius žodžius. Niekas negalėjo padėti karalaitei atgauti protą. Puodžius nuėjo į rūmus, prisistatė karaliui esąs gydytojas ir pasisiūlė išgydyti dukterį. Pažiūrėjo karalius abejodamas į tą žmogų, tačiau įleido prie ligonės. Kai karalaitė besivartaliodama sudribo kniūbsčia, gydytojas tuo metu tik šmaukšt jai botagu. Ligonė apsisuko kaip vijurkas ir atsisėdusi žiūri nustebusiomis akimis, kas atsitiko. Velnias atsitraukė nuo apsėstosios, ir karalaitė iš karto nurimo. Karalius tuojau klausia:

— Ko nori, gerasis žmogau, už dukters išgydymą?

— Jei gausiu du maišelius auksinių pinigų, išeisiu patenkintas, – atsakė puodžius.

— Esi vertas, – tarė karalius ir davė jam du maišelius auksinių.

Puodžius nusipirko gražų ūkį ir gyvena sau gerai. Pats turėdamas visko sočiai, jis nesigailėjo žmogui padėti, nešykstėjo vargšą sušelpiti. Tai nepatiko velniui. Atpyškėjo jis kartą pas puodžių ir sako:

— Ką gi tu dabar darai? Mano dėka gavai pinigų ir juos švaistai visokiems pavargėliams, duodi bažnyčiai... Ar negalėjai smuklės pastatyti? Būtum buvęs man talkininkas. Aš tau už tai nedovanosiu.

Ir velnias išrūko.

Vieną dieną žmogus žiūri – atvažiuoja pas jį du karaliaus dvariškiai ir sako:

— Mielas gydytojau, mūsų karalaitė vėl susirgo ta pačia liga. Jai dabar dar blogiau. Karalius prašo, kad ją vėl pagydytum. Susimildamas, gelbėk mūsų gerąją karalaitę.

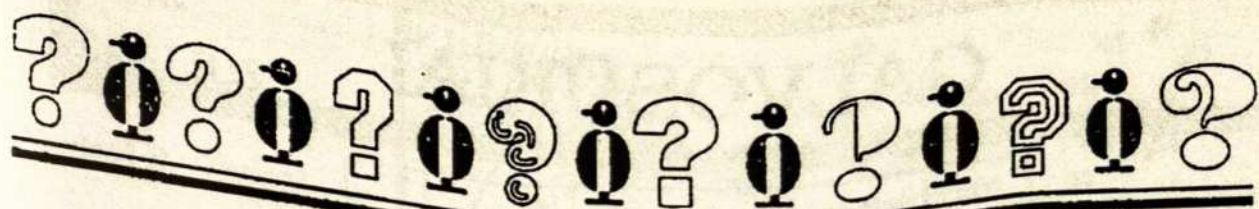
Žmogus suprato, kad tai velnio kerštas. Nenorėjo važiuoti, bet pagaliau sutiko. Žiūri nuvažiavęs – iš tiesų velnias kampe tupi, katės akimis žibina ir jam liežuvį rodo. Kirto žmogus karalaitei kartą, kitą, bet ši daužosi po lovą, rėkia, nešvankiais žodžiais plūstasi. Net pačiam gydytojui nejauku pasidarė. Mato, jog jis velnio neįveiks, nebent ką nors sumeluos, kad tasai išsigąstų. Tuoju ir sugalvojo. Prišoko prie lango ir ėmė šaukti:

— Žmonės, greičiau uždarykit visus vartus ir visas duris, nes ana ateina toji boba, kur velniui ant ragų jojo!

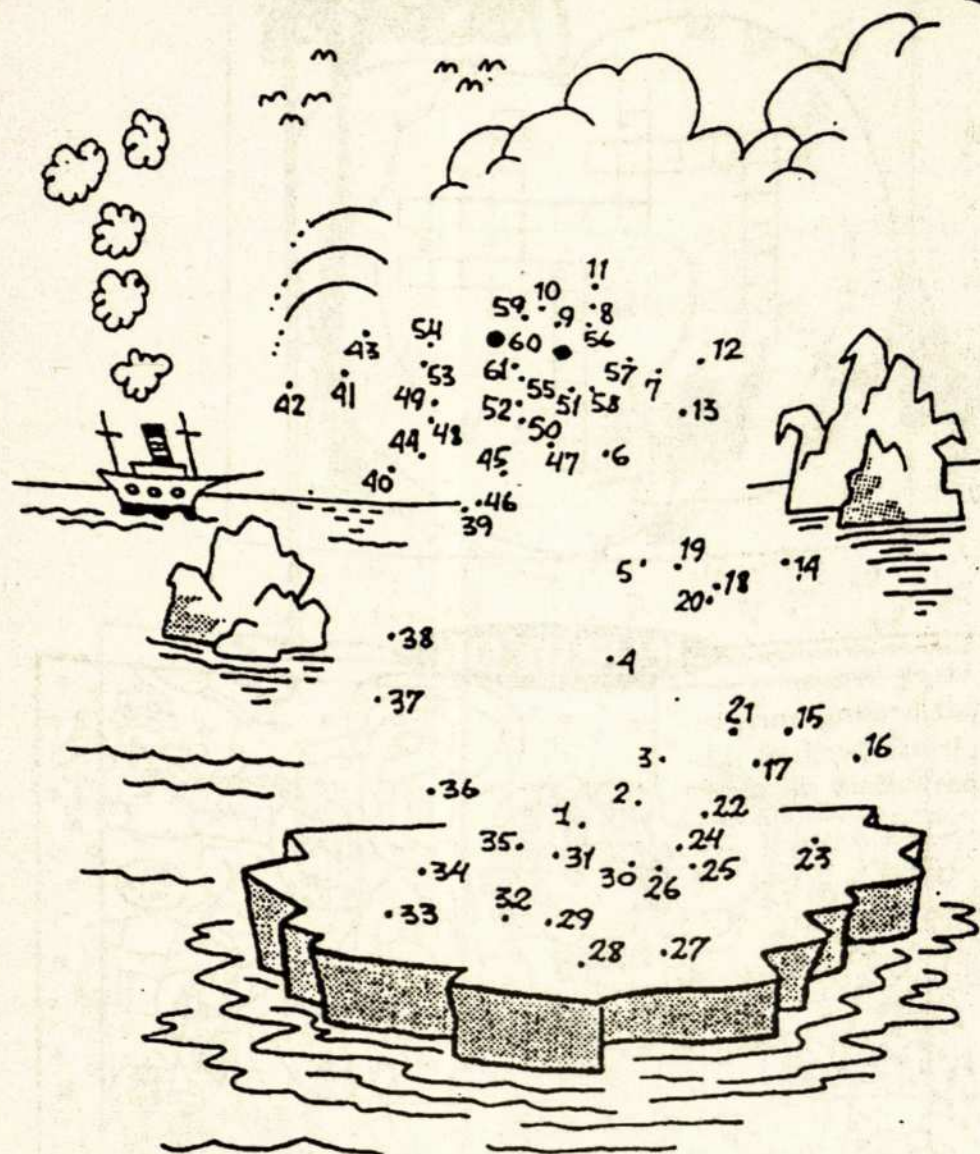
Tą akimirką velnias kad spruko nuo ligonės ir iš kambario išrūko su visu langu.

Karalaitė pasveiko, o velnias daugiau čia nepasirodė, bijodamas, kad boba vėl jam ant ragų neužsiropštų.

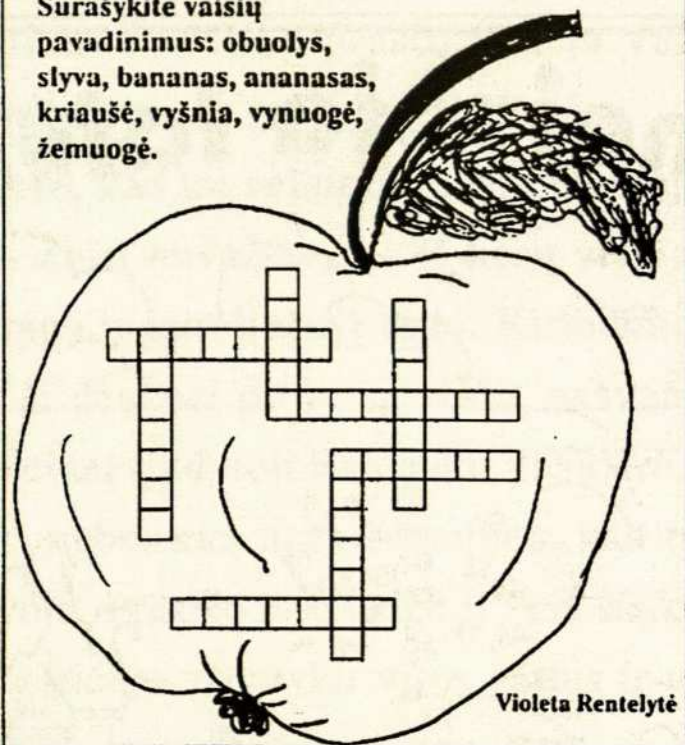
Kas mojuoja laivui ?

Sujunk taškus ir sužinosi.

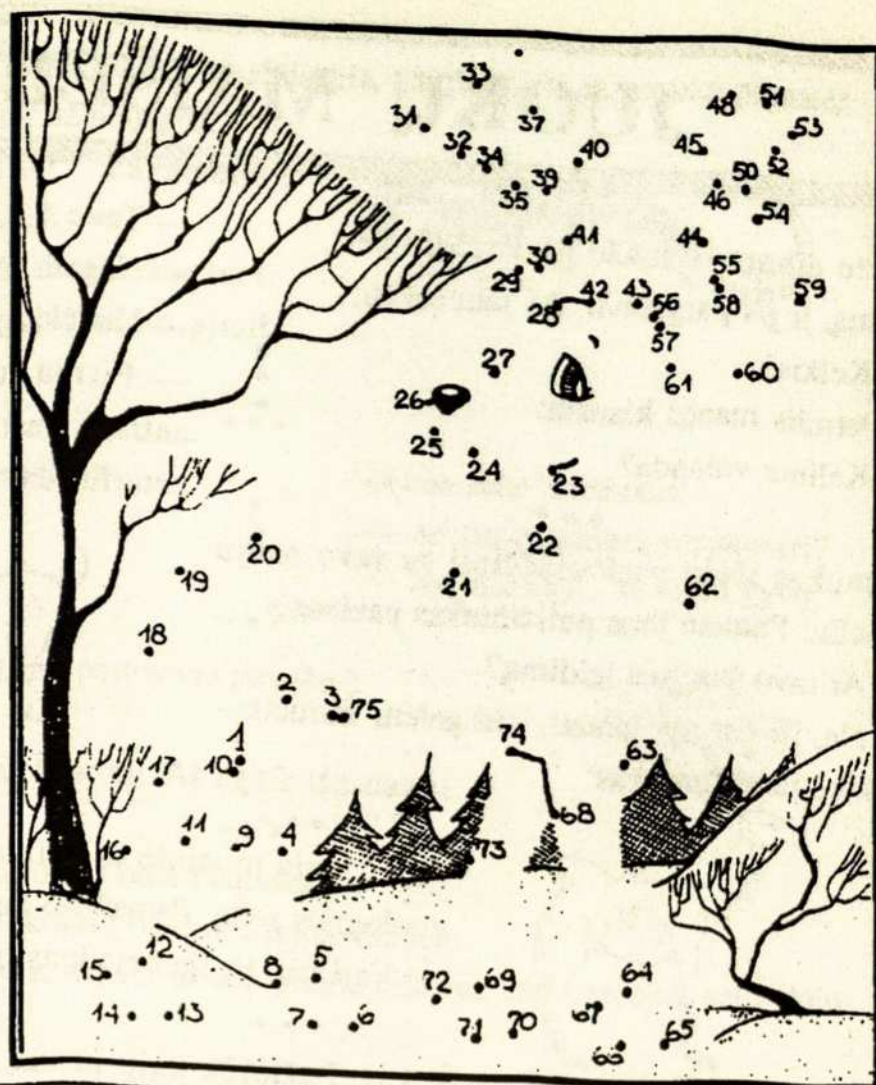
GALVOSŪKIAI

Surašykite vaisių
pavadinimus: obuolys,
slyva, bananas, ananasas,
kriaušė, vyšnia, vynuogė,
žemuogė.

SUJUNK TAŠKELIUS

Nupiešė R. Dagienė.

Surask 10 skirtumų

Ramunės Bateikienės pieš.

JUOKŲ MAIŠELIS

Kartu ėjome su mažuoju Petreliu per
kiemą, ir jis pargriuvo. Aš jam sakau:

— Kelkis!

O Petrelis manęs klausia:

— Kelinta valanda?

...

Tomukas išėjo pasivaikščioti su savo nauju
šuneliu. Pamatė juos policininkas paklausė:

— Ar tavo šuo turi leidimą?

— Ne, jis dar per jaunas, kad galėtų vairuoti, –
atsakė jam Tomukas.

Atvažiuoja močiutė iš kaimo į miestą ir nueina į
zoologijos sodą. Pamačiusi kupranugarį sako:

— Vajėzau, ką tie nevidonai arkliui padarė!

...

Tėvas: — Vaiku, tu esi paršiukas. Pažiūrėk kaip tu visur
prišiukslinai. Ar tu žinai kas yra paršiukas?

— Taip, tėti. Paršo mažas vaikas.

...

Vilius grįžo namo iš katekizmo mokyklos ir
klausia mamos:

— Ar mes iš dulkių prasidėjome, mama?

— Panašiai, – atsakė mama.

— Ir į dulkes pavirsime, – toliau klausinėjo
sūnus.

— Taip. Taip sakoma, kad iš dulkių prasidėjome
ir į dulkes pavirsime, – atsakė mama.

— Tai tada, mama, po mano lova arba kas nors
prasideda, arba kas nors išeina, – atsakė sūnus.

— Tavo šuo man šiandien įkando.

— Negali būti.

— Kodėl negali?

— Pirma, mano šuo nepiktas,
antra, jis neturi dantų, o trečia, aš
neturiu šuns.

— Kiek tau metų?

— Septyneri.

— Negali būti!

— Pernai buvo trys,
šiomet – keturi, tad iš
viso septyneri!

...

— Mama, ko atėjo teta?

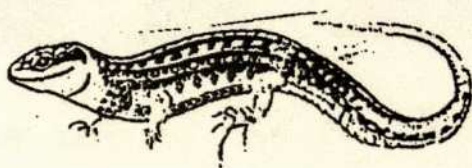
— Šiaip sau, pasėdėti.

— Ar ji namie neturi
kėdžių?

Tomukas nuobodžiauja kieme. Labai apsidžiaugia, ant įkaitusių akmenukų pamatęs driežą. Tuo pat čiumpa jį už uodegos.

— Palauk, driežiuk! Pažaiskim, pasikalbėkim, – kalbina jį.

— Kalbėkis, – abejingai atsako driežas ir nuskuodžia tolyn, tarp berniuko pirštų palikęs uodegą.

...

— Mano sesuo dirba kasininke.

— O ką ji ten daro?

— Pinigus kasa.

Mama sako Sauliukui:

— Ar tau pomidorą supjaustyti?

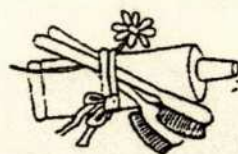
— Ne, nereikia. Aš noriu gyvo.

...

— Tėte, ar žinai, kiek dantų pastos yra tūbelėje?

— Ne, nežinau.

— Du metrai ir keturi centimetrai. Aš ką tik išmatavau.

...

Supykusi mama bara Pauliuką:

— Ir vėl įkritai į balą su naujom kelnėm.

— Mamyte, nepyk, aš taip greitai griuvau, kad nespėjau net kelnų nusimauti.

...

Giedrutė gavo dovanų bananų. Nori suvalgyti tuoj pat, bet mama aiškina:

„Šitie bananai dar žali. Reikia palaukti, kol prinoks“.

Giedrutė išklusė mamos paaiškinimą ir ramiai sėdi prie savo staliuko. Kiek palaukusi, mama klausia:

„Kodėl šitaip sėdi, neini žaisti?“

Giedrutė rimčiausiai atsako: „Laukiu, kol bananai prinoks...“

...

— Kodėl tu stovi prieš veidrodį užmerktomis akimis?

— Noriu pasižiūrėti, kaip atrodo, kada miegu.

...

Vaikai, laukdami tikybos pamokos, žaidžia koridoriuje.

— Greitai atidarykite duris, nes Tikyba atėjo! – šaukia Živilė, pamačiusi tikybos mokytoją.

J. Lapašinskas

*Tau, mamyte,
Skamba gojai,
Mirga pievų žaluma.*

*Tau kas rytą
Aš kartoju:
- Būk laiminga, būk linksma.*

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Birutei Valašienei	už 70 dol. auką
Dr. A. Šidlauskas	už 10 dol. auką

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410